

стѣпилъ къмъ София, пакъ нѣмаше да има възможностъ да направи туй, защото на Сливница можеше да стигне най-рано на 8 Ноемврий около пладнѣ; а въ това врѣме ролитѣ на воющитѣ армии, бѣхъ се разиѣнили: сѣрбитѣ мислѣхъ за спасението на армията си, а българитѣ — за прѣслѣдванъето имъ и окончателното разбиванъе

Сѣщия день менъ назначихъ съ приказъ по Струмския полкъ за командущи 2-а др., вмѣсто ранения капитанъ Фудулаки. Войницитѣ, които, се намѣрихъ въ Самоковъ, постѣпихъ въ дружинитѣ си и отъ това състава на послѣднитѣ се възкачи: 1-а др. на 350 човѣка а въ 2-а — 400. Прѣди боя подъ Пиротъ 1 та броеше около 500 човѣка, а 2-та — 564.

На 9 Ноемврий сутринъта двѣте Струмски дружини и 4-а отъ Бдинския полкъ, трѣгвахме отъ Самоковъ и сѣщата вечеръ, макаръ и късно, стигнахме въ София. На другия день прѣстояхме въ града, гдѣто се присѣдинихъ къмъ дружинитѣ си още по нѣколко войника и си набавихме нѣкои необходими материали по обмундированъето и снаряжението. При това нѣмѣрихъ врѣме, за да посѣтъ въ офицерския лазаретъ ранения капитанъ Фудулаки и мнозина други ранени офицери, които сияехъ отъ радостъ и болкитѣ отъ ранитѣ, като че имъ бѣхъ отлѣкнжли отъ напрѣдка на нашата армия на бойното поле. Имаше и нѣколко ранени сѣрбски офицери, които бѣхъ унили, невесели въ срѣдъ обрадванитѣ колеги — противници.

На слѣдущия день стигнахме въ историческата вече Сливница и ноцувахме въ селото Алдомировци. Сутринъта на 12-ий нѣколко отъ офицеритѣ отидохме въ батареята, гдѣто билъ